Выходить у Львовѣ по дни (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 253. Недѣля 10 (22) надолиста 1891. Рôкъ I.

Три листы политичнй.

Пôдъ повысшимъ заголовкомъ помѣстивъ Czas три листы зъ Вѣдня, въ котрыхъ авторъ, очевидно членъ парляменту, розбирає теперѣшну ситуацію въ парляментѣ и застановляєсь надъ можливою будучностію. Листы тй суть зъ деякихъ взглядôвъ и для насъ цѣкавй та поучаючй, тожь подаємо зъ нихъ бодай важнѣйшй уступы, позаякъ обємъ нашои часописи за малый, щобы ихъ дословно помѣщати. Въ першôмъ зъ тыхъ листôвъ каже авторъ такъ:

„Коли по розвязаню Палаты пословъ и по выступленю зъ кабінету міністра Дунаєвского, зобравъ ся новый парляментъ, настала критична хвиля. Чувъ то кождый, що такимъ ходомъ, якъ доси, рѣчи дальше не пôдуть. Але що не можна було знати, якъ они вôдъ теперь пôдуть, длятого не мавъ нѣхто на то вôдваги, щобы отверто признати, що удержанє давного стану рѣчей стало ся неможливымъ. Всѣ оглядали ся на гр. Таффого, котрый ставъ ся вôдъ того часу огнищемъ политичнои акціи въ кабінетѣ и придивлялись: якъ гр. Таффе выдобудесь зъ тои ситуаціи, якъ поведе парляментъ до тои цѣли, котру вказавъ для найблизшои политики въ престольнôй бесѣдѣ.

„Перша кампанія (весняна) удала ся загально. Бо не лишь, що Палата пословъ не дала ся пôрвати пристрастямъ политичнымъ, не лишь що правительство зыскало величезну бôльшôсть для проґрамы престольнои бесѣды, але кромѣ того всѣ партіи набрали вôдваги сконстатувати въ политичнôй дискусіи буджетовôй фактъ, доси лишь тихцемъ признаваный, що дотеперѣшнои пôдставы до уґрупованя партій на бôльшôсть правицѣ и меншôсть лѣвицѣ вже нема. Заразомъ вытягнено зъ вôдси найблизшу консеквенцію тактичну. То єсть: Коло польске розвязало формально дотеперѣшный союзъ зъ правицею, заключеный для утвореня бôльшости; правиця зôбрала всѣ свои давнѣйшй ґрупы въ оденъ клюбъ консервативный; сполучена лѣвиця залишила опозицію противъ правительства и борбу противъ правицѣ та Кола польского всѣ тй три великй формаціи приняли на разѣ политику вôльнои руки. Въ опозиціи противъ проґрамы престольнои бесѣды станули Молодочехи, пôдъ прапоромъ ческого права державного и коронаціи короля ческого.

„Въ жовтню розпочавъ ся другій періодъ новои фазы парляменту, періодъ призначеный зъ горы выключно для ухваленя буджету на 1892 р. передъ кôнцемъ 1891 р. Предложеный спосôбъ скороченого залагодженя буджету принято въ трохъ великихъ клюбахъ зъ недовѣрiємъ, а въ молодоческôмъ клюбѣ не принято єго зовсѣмъ. Тому то пробовали Молодочехи зъ початку робити въ тôмъ напрямѣ опозицію. Однакожь незадовго показало ся, що гадка та въ нинѣшну пору була на часѣ. Нарады буджетовй поступають скорѣйше якъ доси. Нема пристрастныхъ борбъ политичныхъ, буджетъ залагоджуєсь предметово, и мусѣло бы хиба стати ся щось зовсѣмъ не предвидженого, щобы та проба на разѣ не удала ся.

„Коли на самôмъ кôнци розправъ буджетовыхъ стане на порядку дневнôмъ законъ фінансовый, тогди очевидно вôдбуде ся загальна дискусія политична. Безъ сумнѣву спаде тогди не одно нове свѣтло на дальшу будучнôсть новои ситуаціи политичнои. На всякій случай однакожь точка выходу политики не лишь не схибне ся, але радше ще и скрѣпить ся. Именно зарисує ся ще выразнѣйше якъ въ весняннôй кампаніи, що лишь скрайнй Молодочехи стоять въ засадничôй опозиціи противъ проґрамы престольнои бесѣды, що готовй суть до тои опозиціи скрайнй нѣмецкй народовцѣ, а три великй клюбы стоять статочно при проґрамѣ.

„Властиво въ природнôмъ розвою ситуаціи, скоро першій періодъ закôнчивъ ся явнымъ признанємъ, що теперь нема вже давнои бôльшости и меншости въ Палатѣ пословъ, то другій періодъ повиненъ бы дати вôдповѣдь на дальше конечне пытанє: якажь має бути на будучнôсть парляментарна бôльшôсть и меншôсть? Однакожь вôдносины въ парляментѣ австрійскôмъ розвивають ся взагалѣ инакше, якъ всюды. При тôмъ гр. Таффе, больше ще якъ котрый небудь зъ начальникôвъ кабінету, доси не любить прискорювати природного дозрѣваня овочѣвъ. Наконець формальне зорґанізованє ся бôльшости вымагає певныхъ условій, для котрыхъ нема доси ще вôдповѣднои пôдставы анѣ въ правительствѣ, анѣ у взаимныхъ вôдносинахъ партій. Длятого формальне выобразованє ся бôльшости не наступить въ теперѣшнôмъ періодѣ сесіи парляменту.

„Коли наступить взагалѣ? На то пытанє трудно вôдповѣсти. Можна сказати, що сформованє бôльшости въ нинѣшнôй ситуаціи єсть дуже легке и дуже трудне. Дуже легке, бо

При стрѣлецькôй ватрѣ.

ОПОВѢДАНЄ

АБҐАРЪ-СОЛТАНА.

(Перевѣвъ Павло Кирчôвъ).

(Дальше.)

— А богато васъ є въ хатѣ, у старого Куниша? Чи всѣ такй хватськй леґінѣ, якъ ты отсе?

— Я лишь одинъ одинокій сынъ у старого Куниша и бôльше насъ не було, — вôдказавъ я, дивлячи ся ѣй просто у очи.

— А не приставъ бы ты у насъ до пушкарѣвъ? — пытала далѣ, а на краснôмъ лици въ неи зацвивъ знову сей чортôвській осмѣхъ спокусный; — ялôбы ся тобѣ леґіню-молодче въ кресани зъ коготячими перами та зъ орломъ цѣсарськимъ золотымъ на грудьохъ.... И бѣды бы ты не зазнавъ нѣякои, бо я сама памятала быхъ о тобѣ да такому гарному леґіневи бѣдувати быхъ не дала.

— Не моя се, свѣтла панѣ, воля, ай ваша, та старого ґазды, мого батька Куниша! — кажу покôрне; — я служивъ быхъ охôтно.

— То добре!.. Тямижь пакъ! — и рушила зъ мѣсця; за нею поѣхавъ и мужь єи хирлявый и Нѣмчикъ той молодый и пушкарѣ.

Поѣхали... Я стоявъ на мѣсци, якъ вкопаный въ землю; дививъ ся за бѣлымъ конемъ, що нѣсъ хвôстъ якъ хоруговъ, за синимъ киптаромъ, за пѣрцемъ орлинымъ. И бувъ быхъ такъ стоявъ до ночи, якъ бы не то, що ми хтось нагло важку руку на плечи оперъ. Я обôздрѣвъ ся — передомною стоявъ мôй батенько, що вже мовчачій, суворый, якъ рѣдко.

— Ходи дъ хатѣ — каже до мене.

Я вôдвязавъ свого карого, та въ руцѣ ведучи, шовъ побôчь старого и лякъ якійсь дивный мене обгартавъ. Я перечувавъ, що щось важного має минѣ сказати, та не вгадувавъ що.

Якъ мы вже зôйшли зъ головнои дороги и скрутили на стежку, що вела ндъ нашôй хатѣ, старый промовивъ до мене сумнымъ та знеможнымъ голосомъ:

— Стало ся нещастє! Стало ся то, чого я найбôльше боявъ ся. Власными очима я видѣвъ, та на свои власнй уха чувъ, якъ тота чарôвниця тебе до себе заманювала... Не твоя вина, тай не моя, щось ставъ ѣй въ дорозѣ. Нѣколи вона на *цей* празникъ не зъѣжджала, та й не мôгъ я знати, що сего року лихо єи наднесе. Знать така божа воля та кара за грѣхи та провины мои... А я старый грѣшникъ не маю нѣякои силы на неи; зъ нею та зъ єи чоловѣкомъ не минѣ воювати; мають воны мене въ своихъ рукахъ плюгавыхъ, нѣчо зъ ними не вдѣю... Се кара на мене за грѣхи, за провины мои, кара вôдъ Бога.

Говоривъ се якбы не до мене, ай самъ до себе, головъ склонивъ на груди а такій ставъ сумный, що ажь серце краяло ся въ минѣ, якъ *глянувсми* на него.

— *Бадѣчку*, неню мôй солодкій! Не сумуйте! — кажу, а самъ троха не плачу; — Да що вона намъ може вдѣяти? Не кажѣть, то й не пôду въ пушкарѣ, ваша се воля.

— Якъ вона захоче то пôдешь! Не моя воля, ой не моя, лишь єи, тои вѣдьми клятои; знають вони на мене такй рѣчи, що якбы хотѣли, то голову минѣ зняти можуть. — Тутъ урвавъ, та зновъ тяжко засумувавъ ся. Ажь по хвили каже: — Сли не забуде и пришле по тебе, то мусишь ити, бо якъ нѣ, то ганьбу на мою голову наведешь а на насъ усѣхъ *смагу*... Знать, се вже кара божа.

Прийшли ми до хаты. Нењо и словомъ не спôмнувъ навѣть о нѣчôмъ, нѣ ненечцѣ, нѣ сестрамъ. Лише самъ ходить мовъ пôдкошеный.

Мене часомъ бравъ сумъ батькôвській та неспокôй; але заразъ передъ очима ставала стать хороша мандаторки, єи осмѣхъ принадный; нагадувавсми си тотй яснй очи безоденнй, що такй солодкй, а на души робило ся якось любо... Бай *фудульный* же я бувъ, що не мѣра, дѣвки мя попсували були зовсѣмъ; минѣ здавало ся, що якъ жѣнка лишь зирне на мене, такъ вже и мусить замною пропадати.

А що вона минѣ лихого вдѣє? — гадавъ я собѣ; — голубка така бѣла да така добра... Старый лякає ся незнати чого, якійсь страхъ

о союзѣ політичнôмъ не може бути бесѣды, позаякъ нема до того реальныхъ условій, для неполітичного же союза, формуючого ся на пôдставѣ проґрамы орґанічнои працѣ престольнои бесѣды, крітерія лежить на долони: єсть нею умѣренє зъ однои, а радикалізмъ зъ другои стороны.

„Формованє єсть заразомъ дуже трудне, позаякъ пôдъ прапоръ умѣрености зголосили ся три клюбы, зъ котрыхъ два лишь ишли доси спôльно т. є. правиця и Коло польске, третій же т. є. клюбъ лѣвицѣ вѣвъ зъ тамтыми черезъ 12 лѣтъ пристрастну борбу. Натомѣсть противный прапоръ радикалізму розвинули Чехи, котрыхъ край репрезентувала доси ґрупа, стояча въ дружбѣ зъ правицею и Коломъ.

„Отже зъ однои стороны давна неприязнь и борба політична будить недовѣрє до нового союза — хочь бы неполітичного — зъ другои стороны давна дружба родить неохоту до нового антаґонізму. А мимо того, коли проґрама Престольнои бесѣды має бути дѣйстно зреалізована, то до зорґанізованя сталои бôльшости мусить прийти.

„И то єсть характеристичне, що зновъ чують то всѣ, але нѣхто не має вôдваги высказати того отверто — перепрашаю, вôдвагу мають лишь тѝ, котрѝ въ власнôй політицѣ не руководять ся жадною честностію: Молодочехи. Они и лишь они въ мовахъ своихъ въ теперѣшнôмъ періодѣ, згадуючи про три великѝ клюбы, называють нхъ звычайно просто: „картелевою бôльшостію“.

Впрочôмъ уважає ся ще злочиномъ згадувати про творячу ся бôльшôсть. А длячого? Длятого — кажуть політики — що союзникъ росте въ цѣнѣ... Тажь коли Молодочехи пôйшли въ опозицію, то кождый зъ трохъ великихъ клюбôвъ дôйшовъ до однаковои цѣны, бо анѣ жаденъ зъ нихъ анѣ по два разомъ не становлять ще чисельнои бôльшости въ парляментѣ. Кождый творить самъ собою одиницю, а коли до ухвалы треба трохъ одиниць, та коли лишь одна зъ нихъ не згодить ся, то и нема ухвалы. Такъ представляєсь рѣчь кождому, хто о нѣй подумає. Чомужь вôдмавляти того здорового погляду и розуму другимъ, котрый чує ся у себе? Працѣ того не треба ажь вôдъ когось довѣдуватись, що коли Палата пословъ въ нинѣшнôмъ складѣ не може выдати зъ себе бôльшôсть, то не може увôйти до неи хто инший, якъ лишь правиця, Коло польске и лѣвиця. Можна выречи ся проґрамы престольнои бесѣды и бажати собѣ зорґанізованя політичнои бôльшости зъ Молодочехами, можна вôдкинути всяку орґанізацію въ теперѣшнôмъ складѣ парляменту и домагати ся новыхъ выборôвъ. Але коли вже думає ся на серію о выготовленю принятои вже проґрамы правительственнои въ тôмъ парляментѣ, то працѣ кожде дитя політичне розумѣє, що ту задачу можуть рѣшити лишь тѝ три великѝ клюбы яко стала бôльшôсть парляментарна.

Безъ сталои бôльшости анѣ та проґрама не дасть ся здѣйстнити, анѣ нѣякій кабінетъ не въ силѣ довго управляти, анѣ жадна поважна партія не зумѣє хосенно дѣлати. Противно, бракъ сталои бôльшости, коли довше потягне ся, стане ся дуже поважною небезпечностію не лишь для правительства и для парляменту, але и для вôдносинъ політичныхъ взагалѣ и для самои державы.

Рада державна.

21-ше засѣданє Палаты пословъ зъ д. 20 падолиста 1891 р.

Пôдчасъ дальшои дебаты надъ буджетомъ міністерства фінансôвъ заявивъ міністеръ фінансôвъ зô взгляду на ставлені въ комісіи всѣлякѝ резолюціи, що предложенє повнои реформы податковои може наступити ажь въ лютôмъ або мартѣ слѣдуючого року. Уложенємъ додаткôвъ краєвыхъ и громадскихъ займає ся вже центральна комісія статистична, але укôнченє тои працѣ вымагає ще довшого часу. Міністеръ сконстатувавъ дальше, що положенє фінансове поправило ся, уважає однакожь своимъ обовязкомъ оглядати ся не позадъ себе, а впередъ себе; треба держати ся по серединѣ межи оптімізмомъ а песімізмомъ. Реформа податкова має выключно на цѣли справедливѣйшій роздѣлъ податкôвъ, але було бы на часѣ вносити вже теперь предложеня податковѝ, бо они могли бы лишь безъ потребы выкликати заколотъ. Міністеръ клавъ вагу на потребу контінґентованого податку зарôбкового и казавъ, що для податку зарôбкового треба вынайти иншу форму. Надвышки зъ податку особисто-доходового мають ужити ся на введенє пôльги въ иншихъ родахъ податкôвъ. Бесѣду свою закôнчивъ міністеръ высказанємъ надѣѣ, що сильнѝ и здôбнѝ до оподаткованя елементы покажуть ся охотнѝ до жертвъ, бо хто має бôльшѝ права суспôльнѝ, на тôмъ тяжать и бôльшѝ обовязки.

Пос. Мандычевскій просивъ міністра фінансôвъ, щобы вôнъ увзгляднивъ потребы руского народу. — Пос. Найвіртъ выступивъ противъ поглядôвъ Ґросса, котрый на попереднôмъ засѣданю доказувавъ, що Австрія мусить перевести операцію конверсійну такъ, якъ въ 1868 р., та доказувавъ, що теперѣшне положенє фінансове въ Австріи єсть упорядковане и такои операціи якъ въ 1868 р. не потреба. — Пос. Щепановскій доказувавъ, що держава не повинна забувати на то, що мусить старати ся е свою армію; вôнъ яко Полякъ вказує на ту судьбу, яка стрѣтила Польщу въ рокахъ 1791 и 1792, коли держава не старала ся о войско. По сѣмъ принято роздѣлы 10 и 11 міністерства фінансôвъ.

Пос. Пленеръ предложивъ именемъ комісіи буджетовои проєктъ закона о знесеню надзвычайного додатку въ найнизшихъ катеґоріяхъ податку зарôбкового. Вôнъ припоручавъ то внесенє, котрого основою єсть соціяльно-політична тенденція, и доказувавъ, що страту въ доходахъ, котра и такъ не буде бôльше выносити якъ 1·2 мил., можна буде покрыти доходами зъ проєктованого податку біржевого. — Пос. Турнгеръ протививъ ся тому внесеню.

Зъ причины похорону пос. Ґільного перервано на тôмъ засѣданє а слѣдуюче назначено на второкъ.

До Dzien. Polsk. доносять зъ Вѣдня, що молодоческій клюбъ розбивъ ся на двѣ ґрупы: Пос. Вашатый зъ пять найрадикальнѣйшими молодоческими послами будуть творити окремый клюбъ.

Спôльнѝ Делеґаціи.

Въ комісіи войсковôй угорскои Делеґаціи выступивъ міністеръ войны противъ зменшеня часу активнои службы въ войску и вказавъ на то, що коли Нѣмеччина хоче зменшити у себе часъ службы, то вôдносины тамъ суть далеко користнѣйшѝ; тамъ легко завести дволѣтный часъ службы, бо нѣмецка компанія має пересѣчно 100 людей, пôдчасъ коли въ австрійскôй єсть лишь 80. Лишь черезъ пôдвысшенє числа людей въ компаніяхъ далось бы часъ службы скоротити. Кошты такого зменшеня часу службы выносили бы рôчно 11 міліонôвъ.

єго взявъ ся... Отъ мандаторка — та молода жѣнка, чоловѣка має вже старого, *мержавого*, любить гарныхъ хлопцѣвъ, знать сподобала собѣ мене тай и въ пушкарѣ до себе вабить! Женити ся ще не часъ, отъ най ужию свѣта коло свѣтлои панѣ.

Махнувши рукою на тотѝ страхи, попоѣвъ та пôшовъ пополудни назадъ въ село погуляти. Въ селѣ *глумъ*: увесь нарôдъ, що на празникъ зôбравъ ся, пивъ уже по коршмахъ; на базари гульня, ажь стѣны трѣщать. *Якисми* лишь вступивъ въ середину—усѣ парубки та дѣвчата гукнули въ одинъ голосъ:

— Гей! А де се ты, Николо, крыєшь ся? Ты вже такій гордый вчинивъ ся, *щосъ* зъ панькою, зъ Мільнерихою балакавъ, що и забавити ся вже навѣть не хочешь? Гай, зъ нами у танець...

Я казавъ заразъ жидови, щобы поставивъ передъ громадою *ґарнецъ* горѣвки и ґарнець меду, а самъ взявъ у танець Гилькову Катерину, найкраснѣйшу молодицю вздовжь цѣлои рѣки. Алежь бо то и Катерина була, Катерина! Гнучка якъ *бѣличка*, швидка, якъ ластôвочка, а *ласила ся* коло мене якъ тота голубка яка.

Пошôвъ танець, пôшла охота! Я зъ кождою гулявъ, кождôй слово солодке въ ухо кинувъ, а декотру то таки и поцѣлувавъ.... Що си мавъ жалувати. А молодôсть вôдъ чого?

Вже другѝ пѣвнѣ пѣли, якъ насъ вôйтъ зъ пушкарями зъ базару порозганявъ. Товаришѣ и приятелѣ мои вôдвели мене ажь до нашого *обôйстя*. Я попращавъ ся зъ ними сердечно, подякувавъ за *кумпанію* та товариство и пôшôвъ спати пôдъ шопу. Холодно було, але я волѣвъ тамъ переспати, нѣжь будити батька такъ пôзно, а ще до того *бувсми* троха *пôдчмеленый*. Въ кôлька хвиль я спавъ якъ убитый.

На другій день, десь коло полудня, неньо прийшовъ самъ ажь пôдъ шопу мене будити. Я вставъ ще заспаный, та лишь очи протеръ — чую, а въ хатѣ якійсь плачь та заводины страшнѝ.

— Що тамъ, нeню, чого се вони тамъ такъ *заводя?* — пытаю ся батька, вказуючи на хату. — Що тамъ ся стало?

— Отъ, що ся мало стати? — вôдрѣкъ понуро; — стало ся, що ся мусѣло стати! Старшій пушкарь, Корнило, прийшовъ по тебе... Нѣбы тѣ просять, а по просту кажуть.... Мусишь сыну ити, така вже знать твоя доля.

Увôйшовъ я до хаты. Дивлю ся, а *ненька* моя стара *не* ломить руки, *не* плаче такъ, що ажь вôдъ памяти вôдходить; а сестры собѣ за нею голося, ажь образы на стѣнахъ трясуть ся, а Корнило стоить на середъ свѣтлицѣ, одну руку за пôдбоки, а другу оперъ на крѣсъ та каже:

— Не плачте, бабы, не голосѣть, нѣчому лихого тамъ не стане ся, наєсть ся бѣлого хлѣба, колачѣвъ пшеничныхъ, вина солодкого напє ся до волѣ. Побуде рôкъ, повтора, поки не переєсть ся.... Панѣ добра, кривды гожому леґіневи не зробить....

И засмѣявъ ся, якъ совюкъ.

— Нема що плакати, — вôдозвавъ ся вже и батько; — просьба пана мандатора для мене такъ якъ росказъ найсвятѣйшій... Не далека дорога. Най що зъєсть по учорашнôй гулятицѣ та най иде зъ Корниломъ.... Недалека дорога: за три години найдальше, тай будуть на мѣсци.... Тихо, бабы, не *голосѣть!*

Воля неньова була свята; перестали голосно хлипати та заводити, але про тото сльозы матери зъ очий якъ градъ сыпали ся по зôвялыхъ лицяхъ. Хоть понаставляли минѣ усякои ѣды, якось не йшла минѣ страва въ ротъ, водôйшла зовсѣмъ охота до ѣды; вина лишь склянку выпивъ, щобы набрати силы та не плакати при Корнилѣ, якъ буду *вôдклонювати ся* ненечцѣ.

Якъ уже я скôнчивъ, то вставъ зъ лавы, перехрестивъ ся тричѣ передъ образами святыми, батькови тричѣ до колѣнъ припавъ и пôдходжу до ненечки ... а вона зъ великого болю лишь за голову мене стиснула.

— Сыночку мôй — шепнула, та якъ мертва повалила ся на землю.

Я хотѣвъ єи пôдвести, хотѣвъ ратувати, але батько лише рукою махнувъ та промовивъ:

— Идѣть, мы вже сами дамо собѣ раду.... Идѣть зъ Богомъ!... Що тобѣ буде треба — додавъ, звернувши ся до мене, — то завтра наймыть привезе.... Зъ Богомъ!...

Выйшли мы зъ хаты. Уже въ воротахъ почувъ я за собою якесь жалôстне вытє. Я

Дальше заявивъ міністеръ, що переговоры зъ интересоваными містерствами въ справѣ ревізіи карного поступованя войскового довели въ головныхъ точкахъ до згоды и переговоры тѣ будуть около половины грудня дальше вести ся; Міністеръ хотѣвъ бы, щобы тѣ переговоры якъ найскорше успѣшно закôнчили ся.

Що до обходженя ся зъ людьми въ австрійской арміи то завѣрявъ міністеръ, що оно єсть якъ найбôльше людяне, а міністерство не опускає зъ ока справу полѣпшеня харчу для войска. Що до кавалеріи, то міністерство держить ся тои засады, щобы кавалерія бодай дівізіями стояла въ ґарнізонахъ. По сѣмъ приняла комісія всѣ позиціи збôльшеныхъ потребъ и звычайный буджетъ войсковый.

Переглядъ політичный.

Декотрѣ часописи мѣсецевѣ подали вѣсть, будьто бы всѣ стоячѣ залогою въ Галичинѣ полки кавалеріи дôстали приказъ выслати надъ російску границю вôддѣлы зложенѣ зъ 18 вояковъ и одного офіцира. Вѣсть та єсть зовсѣмъ неправдива.

Найвысшій Дôмъ Цѣсарскій обходить теперь радôстне торжество, бо вѣнчане Архікнягинѣ Людвики Антоніи зъ саскимъ князємъ Фридрихомъ Авґустомъ. На се торжество зъѣхалось до Вѣдня множество гостей, розумѣєсь, въ першôмъ рядѣ, гостей саскихъ. Архікнягиня Людвика єсть найстаршою доньќою Архікн. Фердинанда Сальватора, вел. кн. Тосканьского и Архікняг. Аліціи, доньки помершого кн. Пармы, Кароля; она родила ся дня 2 грудря 1870 р. въ Зазьцбурзѣ. Кн. Фридрихъ Авґустъ єсть сыномъ кн. Юрія саского и княг. Маріи Анны, инфантки портуґальскои; вôнъ родивъ ся 25 мая 1865 р. Въ честь прибувшихъ гостей, мѣжъ котрыми єсть таложь и пруcкій кн. Фридрихъ Леопольдъ, приѣхавшій въ заступствѣ нѣмецкого цѣсаря вôдбувъ ся оногдѣ ґалевый обѣдъ, на котрôмъ оба Монархи подносили тоасты. Є. Вел. Цѣсарь надавъ саскимъ князямъ Іоанови, Юріеви и Максиміліянови велику ленту ордера св. Стефана а король саскій надавъ кард- Грушѣ командорскій хрестъ саского ордера Альбрехта,

Ґр. Кальнокій обходивъ вчера 10-лѣтный ювилей свого урядованя. Зъ сеи нагоды вручили єму урядники міністерства справъ заграничныхъ ґратуляційну адресу, за котру имъ міністеръ сердечно подякувавъ.

N. fr. Presse розписуючись надъ трема вѣденьскими листами Czas-у, каже, що предкладана въ нихъ бôльшôсть зложена зъ трохъ великихъ клюбôвъ парляментарныхъ єсть неможлива, зъ огляду на політичнѣ аспірации клюбу Гогенварта.

Приѣздъ Ґірса до Парижа, подавъ французскимъ ґазетамъ знову нагоду до заговореня на тематъ союза Россіи зъ Францією. Figaro доказує отже, що въ часѣ, коли адміралъ Жерве бувъ въ Петербурзѣ, не заключено формального союза, бо тогди треба бы було предкладати єго французскому парляментови. Зроблено однакожь умову и списано єи на папери, пôсля котрои російска и французска дипльоматія мають згôдно поступати и взаимно собѣ пôдпирати, де розходить ся о интересы однои стороны. Колибъ одна зъ тыхъ державъ була зачѣплена, то оба правительства обовязують ся подавати собѣ взаимну помôчь. Ґірсъ — каже Figaro — не привѣзъ зъ собою нѣякого проекту угоды, бо що ще треба було залагодити, то залагодили вел. князѣ Алексей и Володимиръ. Хочь мѣжъ обома державами нема формальнои угоды, то все таки треба уважати союзъ довершенымъ фактомъ.

Президентъ Карно принимавъ вчера міністра Ґірса на авдиєнціи и розговорювавъ зъ нимъ майже пôвъ годины. Опôсля зробивъ Ґірсъ візиту міністрамъ Ріботови и Фрейсінетови, котрѣ мають нинѣ вôддати єму візиту. Візиты тѣ уважають загально лишь яктомъ чемности.

Лондоньскій Standard одержавъ зъ Петербурга таку вѣсть телеґрафічну: Зброєня военнѣ ведуть ся теперь енерґічнѣйше якъ коли небудь. Полки стаціонованѣ въ Фінляндіи, одержали приказъ, выбирати ся въ походъ на полуднєво-захôдну границю.

Новинки.

— **Громадамъ:** Нестерôвцѣ, въ золочѣвскôмъ повѣтѣ, жертвувавъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. на реставрацію церкви, а Лѣсновичамъ, въ повѣтѣ городецкôмъ, 100 зр. на будову школы.

— **Именованя**. Міністеръ скарбу именувавъ контрольорôвъ податковыхъ: Корнила Цараффе и Еманунла Сімона, якъ такожь поборцѣвъ скарбовыхъ: Віктора Росенфельда, Раймунда Сєницкого, Ант. Галушку, Стефана Длугоша, Іосифа Мединьского и Ивана Плешовского головными поборцями податковыми для округа краєвои дирекціи скарбу у Львовѣ. — Краєвый Выдѣлъ именувавъ Юрія Яблоновского, конціпієнта, секретаремъ краєвого Выдѣлу.

— **Посмертнѣ повѣдомленя у Львовѣ** пôсля рѣшеня маґістрату львôвского, мають вôдъ теперь налѣплювати ся на церквахъ та на костелахъ, а прилѣплюванѣ де индe мають заразъ по похоронѣ бути усуванѣ, або залѣплюванѣ.

— **Выпадокъ на зелѣзници** Дня 10 с. м. рано идучій зъ Дрогобича до Борыслава поѣздъ зелѣзничій выѣхавъ въ Борыславѣ ажь по конець шинъ, бо на пристанку не було лямпы сиґналовои, а машиністъ не знавъ, що въ Борыславѣ кôнчать ся вже шины зелѣзнои дороги, черезъ що 3 ваґоны розбили ся а машиністъ Жиґм. Герви и палѣй Тимко Коздановичъ покалѣчились.

— **Дивный выпадокъ смерти,** ставъ ся сими днями у Львовѣ. Винкентій Козловскій, 15-лѣтный сынъ капітана, ученикъ 5 кл. реальнои школы, дôставъ за ухомъ якійсь нарôстъ. Лѣкарѣ заявили, що той нарôстъ, котрый впрочôмъ зовсѣмъ здоровому хлопцеви нѣчого не вадивъ, можна вытяти безъ великого болю. Родичѣ згодили ся на операцію, котру выконано въ войсковôмъ шпитали, приспавши попереду хлопця хльороформомъ. Операція удала ся, але — хлопець заснувъ вôдъ хльороформу на вѣки; всякѣ способы єго пробудити показали ся безуспѣшными.

— **Несподѣвана смерть.** Въ Радохонцяхъ мостиского повѣта, пôдчасъ зрубуваня деревъ въ двôрскôмъ лѣсѣ, упало дерево на присутного лѣсничого Ивана Романовского и убило єго на мѣсци. Романовскій полишивъ жѣнку и 6 дѣтей.

— **Велика крадѣжь** мала стати ся въ Тернополи въ тамошнôй касѣ ощадности. Именно спостережено дня 19 с. м. о 3 год. пополудня бракъ 26 тысячъ зр. въ касѣ. Крадѣжь наступила мабуть того самого дня въ полудне мѣжи 1-ою и 3-ою годиною, коли касієръ вышовъ на обѣдъ и забувъ замкнути касу. Слѣдство вже розведено.

— **Убійство.** Въ ярославскôмъ повѣтѣ, въ громадѣ Добра, найдено на гостинци тѣло задушеного селянина Вартоломѣя Ожґи. Пôдозрѣного о убійство, Казимира Ожґу, сына покôйного Вартоломѣя, увязнено.

— **Жертвою зухвалои крадежи** стали ся дня 18 с. м. два банки въ Празѣ. Якійсь молодый, дуже елеґантно убраный чоловѣкъ, явивъ ся того дня въ бюрахъ „ческого спôлкового банку“ и „жівностенска банка“ и зажадавъ въ имени американьского консуляту, щобы першій банкъ прислав консулятови о 3 год. пополудни 10 тысячѣвъ марокъ въ банкнотахъ по тысячу марокъ а въ другôмъ 1950 фунтôвъ штерлінґôвъ (19.500 зр.) и 4000 франкôвъ (около 2000 зр.) а консулятъ заплатить заразъ тѣ сумы нашими грôшми. Чоловѣкъ той робивъ враженє высшого урядника и говоривъ добре по нѣмецки анґлійскимъ акцентомъ. О 3 годинѣ пополудни зъявились два касовѣ пôсланцѣ въ бюрѣ американьского консуляту, де вже при столѣ чекавъ на нихъ той чоловѣкъ; впрочôмъ не було тамъ нѣкого. Вôнъ взявъ грошѣ вôдъ пôсланцѣвъ и казавъ хвильку зачекати, бо — казавъ — консуль ще при обѣдѣ, а самъ пôшовъ до другого покою. Пôсланцѣ чекали три чверти годины, ажь наконець имъ вже було того задовго; они пробують войти до другого покою, ажь переконують ся, що дверѣ замкненѣ на ключь, пробують выйти другими дверми на дворъ а то и тѣ замкненѣ. Доперва по довшôмъ часѣ, коли ажь выважено дверѣ, удало ся ихъ увôльнити а спрытный злодѣй тымчасомъ щезъ безъ слѣду. Вôнъ мавъ, видко, пôдробленый ключь до консуляту и замовивъ собѣ грошѣ на той часъ, коли въ консулятѣ не було нѣкого, а щобы тымъ лекше отуманити пôсланцѣвъ банковыхъ змѣнивъ написъ на дверехъ, де стояло, що годины урядовѣ суть вôдъ 9 до першои въ той спосôбъ, що зъ 1 зробивъ 3. Поліція пошукує теперь пильно за злодѣємъ.

— **О Фукачи** и єго процесѣ о сестроубійство, приносять ґазеты знову деякѣ свѣжи подробицѣ. Фукачь, довѣдавши ся, що Туфара, котрого вôнъ мавъ наняти до сповнена убійства на сестрѣ, судъ присяжныхъ увôльнивъ, попавъ въ роздраженє и просивъ о священика. Священикъ пробувавъ въ єго келіи зъ годину, але що Фукачь говоривъ єму — не знати, бо се тайна сповѣди; се лишь вѣдоме, що священикъ не давъ єму анѣ розгрѣшеня анѣ причастія. По выходѣ священика Фукачь бувъ якъ бы приголомшеный, лежавъ довго на своѣй постели безъ руху, ажь наразъ зôрвавъ ся и зажадавъ матери, зъ котрою хоче конче розмовитись. Не знати лишь, чи судъ на те призволить. Говорять, що мати, котра Фукача дуже любила, вôдограла въ тôмъ убійствѣ якусь ролю.

Телеграмы.

Вѣдень 21 падолиста. Є. Вел. Цѣсарь принимавъ вчера по полудни на пôвгодиннôй окремôй авдієнціи румуньского посла кн. Ґіку и принявъ вôдъ него увѣрительнѣ письма. — Въ цѣсарскôй палатѣ вôдбувъ ся вчера родинный обѣдъ, на котрôмъ були Є. Вел. Цѣсарь, саско-королевска пара, кн. Фридрихъ Леопольдъ прускій, всѣ Архікнязѣ и Архікнягинѣ и всѣ перебуваючѣ у Вѣдни князѣ.

Вѣдень 21 падолиста. Дневн. розп. войск. оголосивъ именоване саского князя Фридриха Авґуста майоромъ третого полку драґонôвъ.

Петербургъ 21 падолиста. Маршалокъ двору кн. Оболенскій померъ.

Любека 21 падолиста. Тутешному пароходови „Nautilus“ заборонено зъ Ревалю вôдплынути, бо въ наборѣ пшеницѣ мавъ бôльше якъ 8 процентъ домѣшки жита. Пароходъ мусѣвъ цѣлый наборъ назадъ скинути.

Римъ 21 падолиста. Аґенція Стефаніого доносить съ Монахова, що австро-италіяньску угоду торговельну уложено вже въ параґрафы и переговоры торговельнѣ межи Австро-Угорщиною, Нѣмеччиною и Италією вже закôнчили ся, а италіяньскѣ делеґаты мали вчера вечеромъ вôдъѣхати до Риму.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

обернувъ ся та побачивъ, якъ старый Сѣрко, нашь песъ зъ однымъ окомъ, *сарако* старый *котюга*, пôднѣсъ пысокъ до горы, та таксамо заводивъ, якъ тамтѣ въ хатѣ, сестры та неня. Не знаю, що минѣ ся стало, але тото вытє пса якось глыбше увôйшло минѣ въ душу, нѣжь плачь ненѣ та сестеръ. Якійсь лякъ обгорнувъ мя, смутокъ якійсь облетѣвъ.

Довго ишовъ я за старымъ пушкаромъ и словамъ до него не обôзвавъ ся, око на него не пôдвѣвъ. Якъ увôйшлисмо такъ мовчки зъ пôвъ годины, першій заговоривъ до мене пушкарь Корнило:

— А щожь ты такъ засумувавъ ся, леґіню-соколе? За материньскими бебехами тобѣ жаль, *чи* що?

— Отъ спить *ти* ся *бадьку-вашаго* — речу єму, нѣбы то фудульно. — Не бебехôвъ минѣ жаль, нѣ печи хатнои, нѣ сестриць голубокъ. Я знаю, що увиджу ихъ, якъ схочу.... Да тôлько минѣ жаль, серце *ми* ся стинає за конемъ моимъ воронымъ, за орломъ моимъ карымъ.... Тяжко минѣ буде жити безъ коника любого....

(Дальше буде).

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафлъегмленя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 и 0 кр.

Квизды: „Плынъ гôстцевый“

домове средство усмиряюче бôль.

Цѣна фляшки 1 злр. а. в.

Квизды *Кроплѣ зубні „Альвеолярь“*. 1 фляшочка 50 кр.

Квизды *„Плынъ на волося“*. 1 фляшочка 50 кр.

Квизды *Пляетеръ на ôдгнетки*. 1 коробочка по 35, 70 кр.

Квизды *Плынъ на ôдгнетки и бородавки*. 1 фляшочка 35 к.

Квизды *„Franzbrantwein.“* — 1 фляшка 85 кр.

Квизды *Сокъ деревъ шпильковыхъ*. 1 фляшочка 35 кр.

Квизды *„Вода до полоканя губъ „Альвеолярь“*. 1 фляшочка 40 кр.

Квизды *Зубна паста „Альвеолярь“*. 1 порцелянова пушка 70 кр.

Квизды *Цыбулева помада* — 1 пушка 80 кр.

Правдиві лишь зъ сею охоронною маркою можна дôстати въ всякихъ аптикахъ Австро-Угоръ.

Щоденна высылка почтою сповняє ся через головный складъ

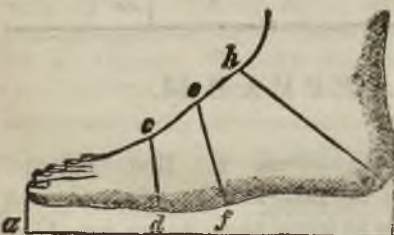
Kreisapotheke Korneuburg bei Wien

des FRANZ JOH. KWIZDA.

Для кождого

конечно потрѣбна добра и елеґантна обувь, а особливо на осѣнь и зиму, длятого звертаю увагу Вп. Публики на мôй власный выробъ обуви, котра нѣколи **не перемакає** а также хоронить ноги **вôдъ перемоченя.**

Поручаю проте найсовѣстнѣйше великій выборъ готовои обуви по цѣнахъ слѣдуючихъ: мужеска по злр. 5, 5.50, 5.80, 6 и 6.50. Высока зъ холявами по зр.: 10, 11, 12, 13 и 15. Дамски черевики по злр.: 4, 4.50, 5, 5.50 и 6; дитинні вôдъ 1.80 до 3.50. Заразомъ кождый може пересвѣдчити ся, що сей знаменитый выробъ єсть дешевшій вôдъ всѣхъ заграничныхъ лихихъ выробôвъ, на доказъ чого одержавъ я кôлькасотъ подякъ зъ рôзныхъ сторôнъ краю а деякі зъ нихъ були оголошуванi.

Замовленя зъ провінціи выконує ся найточнѣйше. Щобы кождый мôгъ одержати зовсѣмъ вôдповѣдну обувь, прошу означити мѣрою центіметровою, якъ на сѣмъ взôрци: довгôсть стопы т. є. вôдъ половины пяты ажь до великого пальця якъ *b* до *a*, вôдтакъ въ пальцяхъ (на около по кôстцѣ) якъ *c*—*d*), дальше такъ само черкъ якъ *e*—*f* и пôдбитье т. є. мѣрячи ногу ôдъ пяти ажь до єи загнеия, якъ означають буквы *g*—*h*. Рѣчь се дуже легка, а кождый може бути певный, що одержить зовсѣмъ добру обувъ. (Єсли бы обувь це придала ся, выготовлює ся и высылаєсь инша).

Адреса: **Маґазинъ и роботня обуви**

Іосифъ Малецъ

улиця Казимирска ч. 51, у Львовѣ, напротивъ школы св. Анны. (Львôвъ, Импресса).

Вийшовъ накладомъ книгарнѣ **Г. Альтенберґа** и єсть до набутя

ЛЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

КАЛЕНДАРЬ ЗДОРОВЛЯ

на рôкъ 1892,

мѣстячій въ собѣ богато цѣкавыхъ рѣчей и поученій вôдносячихъ ся до захороны здоровля.

Календарь той украшають хороші илюстраціи а крôмъ того замѣщає въ собѣ часть литературну, гигієнічну и богатый дѣлъ информаційный.

Розправа о о. Кнейпѣ, новочаснôмъ чудотворцѣ, кидає нове свѣтло на значѣнє и тайну славной его дѣяльности на поли лѣченя воздухомъ и водою.

Цѣна 55 кр. вразъ зъ пересылкою почтовою.

Адресъ: Леопольдъ Лѣтыньскій Львôвъ, Пекарска 21.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧІ

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14

ЛЕВЪ ЯНИКОВСКІЙ

ГОДИННИКАРЬ

у Львовѣ, улиця Театральна число 16

поручає свôй богатый складъ

зегарикôвъ золотыхъ, срѣбрныхъ, зъ перворядныхъ фабрыкъ женевскихъ и французкихъ, тоже цѣночки золоти и срѣбни, удержує на складѣ великій выбôръ зегаровъ стѣнныхъ, столовыхъ и пендулевыхъ, будиковъ всякого рода по цѣнахъ найдешевшихъ.

Принимає ся направу всякого рода зегаровъ, граючихъ зегаркôвъ, тожожь всяки направы зегаровъ и годинниковъ *старинныхъ* и одновленье тыхъ-же.

ЗАКЛАДЪ

ДИЕТИЧНО-ГИГІЕНІЧНЫЙ

ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

у Львовѣ,

Канторъ при улици Валовôй ч. 14.

поручає **французскій курацiйный**

COGNAC

по **3** зр. а. в. фляшка.

Замовленя на провинцію залагоджують ся вôдворотною почтою.

Терпите ломанє руки або ноги, рванє, гостець, ревматизмъ котрі вамъ особенно долягають въ порѣ вогкôй дощевôй?

Читайте якъ помагає въ такихъ терплѣняхъ:

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣнияхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Прошу адресовати **В. Виткевичъ**, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Встяжки и аксамітки.

ГАФТЫ И ПРИБОРЫ ДО ГАФТÔВЪ

Потребы до кравецтва

ПАРАСОЛѢ

и Кальошѣ россійскі

поручає найдешевше

НИКОЛАЙ ЛЮДВИКЪ

у Львовѣ, улиця Галицка ч. 14.

Перфумы и мыла.

Церата на мебль.

Горсеты французкі.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.